

Sygn. akt II K 495/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Czajewska

w obecności protokolanta sekretarza sądowego Joanny Woźniak

przy udziale oskarżyciela publicznego K. M. z Urzędu Skarbowego w P.

po rozpoznaniu w dniach 9 listopada 2017 roku i 11 stycznia 2018 roku

na rozprawie

sprawy W. Ś. (1), córki W. i J., z domu K., urodzonej (...) w B.,

oskarżonej o to, że:

I. będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych: (...) Sp. z o.o. (NIP: (...)), działając z wykorzystaniem tej samej sposobności, wbrew obowiązkowi, nie wpłacała w okresie od 20 lutego 2012 r. do 20 stycznia 2016 r., na konto Urzędu Skarbowego w P., w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wypłaty wynagrodzenia, podatku potrąconego od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom za miesiące: od stycznia 2012 r. do grudnia 2015 r., wykazanego jako należny do wpłaty w deklaracjach PIT-4R za lata 2012-2015 oraz w deklaracji PIT-8AR za 2015 r. złożonych do Urzędu Skarbowego w P., w łącznej kwocie 143.306,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 77 § 2 w zw. z art. 77 § 1 K.k.s. w zw. z art. 6 § 2 K.k.s. w zw. z art. 9 § 3 K.k.s.

II. będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw podatnika podatku dochodowego od osób prawnych: (...) Sp. z o.o. (NIP: (...)), upoczywie nie wpłacała w terminie do 31 marca 2015 r. na konto Urzędu Skarbowego w P., podatku dochodowego od osób prawnych, wykazanego jako należny do wpłaty w zeznaniu CIT-8 za 2014 w kwocie 66.126,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 K.k.s. w zw. z art. 9 § 3 K.k.s.

III. będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw podatnika podatku dochodowego od osób prawnych: (...) Sp. z o.o. (NIP: (...)), upoczywie nie wpłacała w terminie do 31 marca 2016 r. na konto Urzędu Skarbowego w P., podatku dochodowego od osób prawnych, wykazanego jako należny do wpłaty w zeznaniu CIT-8 za 2015 w kwocie 77.024,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 K.k.s. w zw. z art. 9 § 3 K.k.s.

IV. będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw podatnika podatku od towarów i usług: (...) Sp. z o.o. (NIP: (...)), upoczywie nie wpłacała w terminie do dnia 25 następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na konto Urzędu Skarbowego w P., w okresie od 25 lipca 2015 r. do 25 stycznia 2016 r. podatku od towarów i usług, wykazanego jako należny do wpłaty w deklaracjach Y. (...) za 2, 3 i 4 kwartał 2015 r., w łącznej kwocie 48.497,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego określonego w art. 57 § 1 K.k.s. w zw. z art. 9 § 3 K.k.s.

1. uznaje oskarżoną W. Ś. (1) za winną dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. skazuje ją na karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 65 (sześćdziesięciu pięciu) złotych;
2. uznaje oskarżoną W. Ś. (1) za winną dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia, to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. skazuje ją na karę grzywny w wysokości 5 000 zł (pięciu tysięcy złotych);
3. uznaje oskarżoną W. Ś. (1) za winną dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie III aktu oskarżenia, to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. skazuje ją na karę grzywny w wysokości 6 000 zł (sześciu tysięcy złotych);
4. uznaje oskarżoną W. Ś. (1) za winną dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie IV aktu oskarżenia, to jest wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. skazuje ją na karę grzywny w wysokości 3 000 zł (trzech tysięcy złotych);
5. na podstawie art. 50 § 1 k.k.s. orzeczone w punkcie 2, 3 i 4 wyroku kary grzywny orzeczone za wykroczenia skarbowe łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonej karę grzywny w wysokości 10 000 zł (dziesięciu tysięcy złotych);
6. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa;
7. nakazuje wypłacić z sum budżetowych Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K. (2) kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu.

Sygn. akt II K 495/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. Ś. (2) w okresie od 11 kwietnia 2006 roku do 28 lutego 2007 roku, a następnie od 6 grudnia 2013 roku była prezesem zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (odpis pełny z Krajowego Rejestru Sądowego k. 95-97).

Będąc osobą odpowiedzialną za terminowe wpłacanie podatku od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom zatrudnionym w spółce, nie wpłaciła wbrew obowiązkowi w terminie do dnia 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano wypłaty wynagrodzenia pracownikom, podatku potrąconego od tych wynagrodzeń, wypłaconych pracownikom za miesiące od stycznia 2012 roku do grudnia 2015 roku, wykazanego jako należny w deklaracjach PIT – 4R za lata 2012-2015 oraz w deklaracji PIT – 8AR za 2015 r., złożonych do Urzędu Skarbowego, działając przy wykorzystaniu tej samej sposobności w okresie od 20 lutego 2012 roku do 20 stycznia 2016 roku. Łączna kwota niewpłaconego w terminie podatku wyniosła za 2012 rok – 18.505 zł, za 2013 rok – 31 052 zł, za 2014 rok – 20 231 zł, za 2015 rok - 27 271 zł i z tytułu zryczałtowanego podatku dochodowego 46 247 zł, łącznie za wymieniony okres 143 306 zł (oświadczenie W. Ś. (1) - k. 121, deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2012 rok - PIT-4R, k. 25-26, protokół kontroli podatkowej k.18-20, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2012 - k.22, lista zaległości wraz z odsetkami k.23, protokół kontroli podatkowej k.29-32, karta weryfikacji deklaracji rocznej w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych za rok 2013 - k.34, deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2013 rok - PIT-4R, k. 36-37, protokół kontroli podatkowej k.41-45, zawiadomienie o naruszeniu przepisów ustawy k. 48-50,

lista zaległości wraz z odsetkami k.52, deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2015 rok - PIT-4R, k. 53-56, deklaracja roczna o zryczałtowanym podatku dochodowym za 2015 rok PIT- 8AR, k. 59 -62, lista zaległości wraz z odsetkami k.58).

Jednocześnie W. Ś. (1) będąc jako prezes zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw podatnika podatku dochodowego od osób prawnych tj. wymienionej spółki nie wpłacała w sposób uporczywy na konto Urzędu Skarbowego w P. podatku dochodowego od osób prawnych, wykazanego jako należny do wpłaty w zeznaniu CIT-8 za 2014 rok w kwocie 66 126 zł w terminie do dnia 31 marca 2015 roku oraz wykazanego jako należny do wpłaty w zeznaniu CIT-8 za 2015 rok w kwocie 77 024 zł w terminie do dnia 31 marca 2016 roku (zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku od osób prawnych za rok podatkowy 2014 -CIT -8, k.65-68, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku od osób prawnych za rok podatkowy 2015 -CIT -8, k.69-72, lista zaległości wraz z odsetkami k. 64).

Ponadto w okresie od 25 lipca 2015 roku do 25 stycznia 2016 roku oskarżona W. Ś. (1), będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenia spraw podatnika podatku od towarów i usług (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. uporczywie nie wpłacała na konto Urzędu Skarbowego w P. w terminie do dnia 25 następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług, wykazanego jako należny do wpłaty w deklaracjach VAT-7K za 2, 3 i 4 kwartał 2015 roku w łącznej kwocie 48 497 zł (deklaracja dla podatku od towarów i usług (...) - 7K za 2 kwartał 2015 roku – k. 77-78, deklaracja dla podatku od towarów i usług (...) - 7K za 3 kwartał 2015 roku – k. 79-80, deklaracja dla podatku od towarów i usług (...) - 7K za 4 kwartał 2015 roku – k. 81-82, lista zaległości wraz z odsetkami k.74, 76).

W dniu 30 czerwca 2016 roku Zgromadzenie Wspólników spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (w osobie W. Ś. (1)) podjęło uchwałę Nr (...)o wypłacie zysku za rok obrotowy 2015 oraz przeniesieniu na podstawie art. 192 k.s.h kwoty 665 361,64 zł z utworzonego z zysku kapitału zapasowego i przeznaczeniu w całości na wypłatę dywidendy jednemu (...) spółki (...) zysku za rok obrotowy 2015 w kwocie 197 363,16 zł powiększonego o kwotę 665 361,64 zł przeniesioną na podstawie art. 192 k.s.h z utworzonego z zysku kapitału zapasowego (protokół Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. k. 193-196).

Oskarżona nie leczyła się nigdy odwykowo, nie cierpi również na żadną chorobę psychiczną, biegli rozpoznali u niej organiczne zaburzenia nastroju, w czasie jednak popełnienia zarzucanych jej czynów miała zachowaną zarówno zdolność rozpoznania ich znaczenia, jak też pokierowania swoim postępowaniem. W. Ś. (1) nie była dotychczas karana (opinia sądowo -psychiatryczna k. 247-248, dane o karalności k. 228, 235).

Oskarżona W. Ś. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że działalność gospodarcza była prowadzona od maja do września, kiedy były najwyższe obroty, które zmniejszały się do poziomu 1/4 w okresie zimowym, kiedy to rosły koszty związane z opłatami za ogrzewanie i energię, w związku z czym, aby przetrwać zimą zaciągali kredyty, które spłacali latem; ponadto ponosili duże koszty związane z dokształcaniem personelu oraz wymianą urządzeń. Oskarżona wniosła o jak najniższy wymiar kary z uwagi na trudną sytuację materialną (wyjaśnienia oskarżonej – k. 93).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku oskarżona nie przyznała się do winy, oświadczając, że nie czuje się winna podnosząc również, że okres zimowy był bardzo trudny, nie unikali płacenia podatków, ponieważ wiedzieli, że muszą to robić, płacili w miarę swoich możliwości. Odnośnie uchwały dotyczącej wypłaty dywidendy za 2014 rok nie potrafiła wyjaśnić, kto przygotował treść tej uchwały, wskazała jedynie, że takie rozwiązanie zostało im podsunięte przez radcę prawnego, żadnych pieniędzy jednak nie otrzymała, ponieważ były one tylko przeksięgowane na jej nazwisko. Jednocześnie oskarżona potwierdziła, że księgowa na bieżąco informowała ją kiedy trzeba wpłacać podatki, liczyli jednak na to, że zapłacą w lecie, gdy będą mieli utargi, wyjaśniła również, że umie zrobić przelew, ponieważ zajmowała się tym w poprzednich latach. W. Ś. (1) dodała ponadto, że spółka wykazywała zyski, lecz faktycznie ich nie było,

ponieważ nie wykazywali wszystkich kosztów, ponadto wskazała, że w 2014 roku mieli włamanie, kiedy ponieśli straty na kwotę ok. 100 000 zł, a ponadto zmuszeni byli zaciągać wysoko oprocentowane pożyczki (wyjaśnienia oskarżonej k.263 v-264v).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, uznając, że brak jest podstaw do ich kwestionowania; oskarżona nie zaprzecza okolicznościom niepłacenia podatków, potwierdza również, że miała wiedzę w jakiej wysokości powinny być one zapłacone, ponieważ na bieżąco była informowana o tym przez księgową, opisuje jedynie trudną sytuację finansową spółki, trudności, jakie powstały w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej o charakterze sezonowym.

Wyjaśnienia oskarżonej potwierdzają również w tym zakresie, tj. odnośnie trudnej sytuacji materialnej spółki, przesłuchani w niniejszej sprawie świadkowie L. Ś. i T. Ś.. Mąż oskarżonej, L. Ś., potwierdził, że księgową zgłaszała im, że trzeba płacić podatki, ale nie było pieniędzy, ponieważ zimą nie było utargu, podatki płacił on lub żona, jak wyjaśnił, działalność gospodarczą prowadziła cała rodzina. Dodał, że wszystkie pieniądze się rozchodziły, a nie mieli pojęcia, że trzeba na wszystko brać faktury (zeznania świadka k. 265-265v). M. Ś., syn oskarżonej, potwierdził, że w okresie letnim spółka miała duże obroty, natomiast od września do końca kwietnia przychody były niższe od kosztów, przez co zachwiana była płynność, wyjaśnił, że pieniądze z utargu przeznaczone były na najważniejsze rzeczy, na opłaty, na życie oraz na usługi, za które z niewiedzy i nieświadomości nie brali „kwitów” (zeznania świadka k. 265v-266v).

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków, są one zgodne ze sobą, wzajemnie się uzupełniają i korelują z wyjaśnieniami oskarżonej. Podobnie za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków A. M. i D. R., które były księgowymi pracującymi dla Spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N.. A. M., która od lipca 2014 roku zajmowała się księgowością spółki, zeznała, że po zakończeniu miesiąca, w terminie zapłaty zaliczek na podatek dochodowy bądź w terminie zapłaty podatku Vat pani W. otrzymywała od niej informację, jakie kwoty ma zapłacić i z jakiego tytułu, mailowo bądź telefonicznie, czasem nawet wysyłała jej gotowe wzory przelewów (zeznania świadka k. 280v-281). D. R., która prowadziła księgowość spółki w okresie od 2010 roku do czerwca 2014 roku również zeznała, że informowała pana L. i panią W., że mają podatki do zapłacenia, informacje te przekazywała osobiście i faksem (zeznania świadka k. 281-281v).

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że okoliczności popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Dokonując prawnokarnej oceny zachowania oskarżonej należy stwierdzić, że działaniem swoim wyczerpała ona znamiona przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w odniesieniu do czynu zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia. Odpowiedzialności karnej z art. 77 § 1 k.k.s. podlega bowiem płatnik, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. Zgodnie zaś z art. 9 § 3 k.k.s. za przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Mając na uwadze, że W. Ś. (1) była osobą odpowiedzialną w spółce za terminowe wpłacanie podatku od wynagrodzeń wypłaconych pracownikom zatrudnionym w spółce i wbrew temu obowiązkowi, nie wpłaciła podatku potrąconego od tych wynagrodzeń, należy uznać, iż swoim zachowaniem, z uwagi na małą wartość niewpłaconego podatku (w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s.) wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Będąc natomiast jednocześnie osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw podatnika podatku dochodowego od osób prawnych tj. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. i nie wpłacając w sposób uporczywy na konto Urzędu Skarbowego w P. podatku dochodowego od osób prawnych za 2014 i 2015 roku, jak również będąc osobą odpowiedzialną za prowadzenia spraw podatnika podatku od towarów i usług tj. wymienionej spółki uporczywie nie wpłacała na konto Urzędu Skarbowego w P. podatku od towarów i usług za 2, 3 i 4 kwartał 2015 roku, swoim zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona wykroczeń skarbowych z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Zgodnie

bowiem z art. 57 § 1 k.k.s. podatnik, który upoczywie nie wpłaca w terminie podatku podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Tym samym Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w punkcie II, III i IV aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Należy podkreślić, że oskarżona wiedziała o obowiązku dokonywania wpłat podatków, przyznała, że księgowe informowały ją o tym, znała również kwoty podatków, do uiszczenia których była zobowiązana, podnoszone natomiast przez nią, jak i przez przesłuchanych w sprawie świadków, okoliczności dotyczące trudnej sytuacji finansowej spółki, nie zwalniały jej z odpowiedzialności za niewpłacanie w terminie wymienionych podatków. Sezonowość działalności zaś, z której wynikały problemy finansowe spółki, wiąże się z ryzykiem działalności gospodarczej, która w takiej formie prowadzona była już od 2006 roku. Przepisy kodeksu karnego skarbowego nie przewidują w tym zakresie wyłączenia ani ograniczenia odpowiedzialności karnej. Możliwe jest jedynie nadzwyczajne złagodzenie kary lub nawet odstąpienie od jej wymierzenia, w sytuacji w której przed wszczęciem postępowania w sprawie, pobrany podatek wpłacono w całości na rzecz właściwego organu (art. 77 § 4 i 5 k.k.s.), co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Zarówno oskarżona, jak i jej mąż i syn podnosili, że pomimo, iż spółka miała przychody, to pieniądze „rozchodziły się”, a ponadto nie można było udokumentować wszystkich poniesionych kosztów, ponieważ nie żądano wystawienia faktur. Należy podnieść, że bez względu na wysokość wykazywanego przez spółkę dochodu i ewentualną niemożność wykazania wszystkich kosztów, spółka przynosiła przychody (co wynika z zestawienia dochodów podatnika z deklaracji CIT- 8 za lata 2009-2016 k. 112), a pieniądze te były przeznaczane na inne rzeczy, z pominięciem obowiązku płacenia w terminie należnych podatków. Okoliczność natomiast, że pieniądze „rozchodziły się” na życie, na opłaty i na usługi (jak wyjaśniała oskarżona), nie zwalnia w żaden sposób od odpowiedzialności za niepłacenie podatków. To samo odnieść należy do wypłaty dywidendy dla W. Ś. (1), pieniądze bowiem, o których mowa w uchwale z dnia 30 czerwca 2016 roku w kwocie 862 724,8 zł (k. 194-195), nawet jeżeli nie zostały wypłacone oskarżonej, to zostały wcześniej przeznaczone na inne cele.

Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonej winy, w świetle opinii sądowo -psychiatrycznej oskarżona, pomimo organicznych zaburzeń nastroju, mogła w okresie przypisanych jej czynów prawidłowo rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, w sprawie zaś nie zachodzą żadne inne okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie jej winy. Z uwagi jedynie na to, iż biegli wskazali, że oskarżona nie może się bronić w sposób samodzielny i rozsądny, został dla niej ustanowiony obrońca z urzędu.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd wymierzył oskarżonej za czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. który przewiduje wymierzenia kary grzywny do 720 stawek dziennych, karę 300 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej, z uwzględnieniem sytuacji materialnej oskarżonej, na minimalnym poziomie 65 zł (1/30 wysokości minimalnego wynagrodzenia wynosiła bowiem w 2016 roku - 61,666...zł).

Sąd uznał, że kara grzywny w orzeczonym wymiarze nie jest zbyt wygórowana, mając na uwadze zarówno długi okres czasu, w którym popełniono czyn z art. 77 § 2 k.k.s. oraz znaczną kwotę niewpłaconego w tym okresie podatku w kwocie 143 306 zł. Jednocześnie Sąd uznał że kara grzywny w takim wymiarze będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu i nie przekroczy stopnia jej winy.

Podobnie mając na uwadze kwoty uszczupień podatkowych Sąd wymierzył oskarżonej na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. (przewidującego wymierzenie kary grzywny w granicach od 1/10 do dwudziestokrotności minimalnego wynagrodzenia - art. 48 § 1 k.k.s.), za czyn z punktu II aktu oskarżenia karę grzywny w wysokości 5 000 zł, za czyn punktu III aktu oskarżenia karę grzywny w wysokości 6 000 zł i za czyn punktu IV aktu oskarżenia karę grzywny w wysokości 3 000 zł, na podstawie zaś art. 50 § 1 k.k.s, zgodnie z którym jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (...), Sąd połączył kary grzywny orzeczone za wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. i wymierzył oskarżonej karę łączną grzywny w wysokości 10 000 zł.

Mając zaś na uwadze sytuację materialną oskarżonej Sąd zwolnił ją od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że byłoby to dla niej zbyt uciążliwe, ustalając tym samym, że ponosi je Skarb Państwa.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714).

Z tych względów, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w wyroku.